

Edwin och Angelina.

Kom Eremit, kom om du huser
 Nog omhet i ditt bröst,
 Så för mig dit, der ljuset lyser,
 Att hämta någon tröst.

2.

Tv medan jag här vägen söker
 Och tröstlös vilse far
 Elg wilda skogens längd föröker
 Vid hvarje steg jag tar.

3.

Nu! nei, hör's Eremiten svara:
 Ett spöke wistas der
 Och den olycklig plågar wara,
 Som kommer det förnär.

4.

Nei, för behofwets barn, min hydda
 En alldrig sluten war;

Min ringa spis plår nöjet krydda;
Som der sin boning har.

5.

Föls mig, och glöm i qväl din möda;
Mitt hus tillbjudes dig;
En sång af halm, en tarflig föda,
Jag dela vill med dig.

6.

Jag aldrig mord och krig förklarar
Mot Skogens fria Hår,
Det Väsend', som mitt lif bevarar;
Mig deras skydda lär.

7.

Se denna Däld mig födan räcker;
När hungren är som störst;
En korg med frukt, den ljufligt släcker;
Och Källan, all min törst.

8.

Kom Yngling, kom, din sorg går öfver,
Allt jordiskt snart förgår;
Hur litet är det man behöfver,
Och det blott några år.

9.

Liksom uppå den torra jorden;
En fruktsam dag går ned;
Vår Yngling upptog dessa orden,
Och följde tacksamt med.

10.

Diupt in i skogen de då gingo;
Der knapt man handen såg;
Tills ändelig de i sigte fingo
Hvar lilla hyddan låg.

11.

Som där ej rika statter gömdes;
Till människors retelse,
En halldörr med en klinga dömdes,
Tillräckligt stängsel ge.

12.

En knippa ris på elden lastas,
Som snart i låga går;
Ett litet Bord med frukter lastas,
Och gästen tankfull står.

13.

Kom nu, min vän, sad' Eremiten;
Och låt bekymret fly;
Mitt bord är slätt, min werld är liten;
Men glädjen alltid ny.

14.

Min trogne Hund, som vänligt smeker;
Och Syrkan som du hör;
Och Katten, som på golfwet leker,
Mitt hela sällskap gör.

15.

Han några Sagor se'n berättar,
Att roa honom med;

Men ingenting hans oro lättar,
Och tårar tulla ned.

16.

Hans suckar Eremiten röra;
Mer än han self kan tro;
Hwad kan, o! Ungling, så förstöra
Din munterhet och ro.

17.

Kan hända lyckan dig förskjutit,
Och dig till armod dömdt;
Kan hända wännskaps-pligt man brutit,
Ell' trogen Wänskap glömdt.

18.

Men, ack! hwad är för lyckan stråfwa;
Hon är en flygtig dunst;
Så fåfängt är för henne båsfa,
Som ligga om dess gunst.

19.

Och hwad är wännskap? Jo, en wisa,
Hwarvid man somna plår;
En röst, som plår de Stora prisa,
Men aldrig werksam är.

20.

Och Lärlek, ack! den är ej annat,
Än blott de Glödnas skämt;
Hur' sällan deras tro besannat
De Eder, som de nämndt.

21.

Ölycklig den af Edet drifwes,
Att pröfwa deras tro;
Ty Lärlek ej på jorden triswes,
Om ej i Dufwans bo.

22.

Den eld ur deras ögon strålar,
Sly dem, ia, Rønet fly;
Wid dessa ord, en rådnad målar
Wår Främlings bleka hy.

23.

Dess Linders färg sig nu förnyar,
De ny förtjusning ge;
Likt de färgyllda Morgon-skyar,
Som emot Solen le.

24.

Dess ömma bröst sig ymsom höjer,
Och ymsom suckar drar;
Men snart dess blyga uppsyn röjer,
Att det en Glicka war.

25.

Förlåt, sad' hon, jag eder plågar,
Och störer eder ro;
Då jag det rum ohelga wågar,
Der Ni och Himlen bo.

26.

Jag fåfängt skulle willa dölja
Det som min ro förstör;

Då sorg och ånger mig förfölja,
Ej tystnad lättning gör.

27.

En Lord, som präktig lefnad förde;
Var mig en älskad Far,
Dess gods och rikedom mig tillhörde,
Som enda Barnet war.

28.

Allt mig utur hans armar vinna,
All Bygdens ungdom gick;
Och ho kan väl förtälja hinna,
Allt det beröm jag fick?

29.

En talrik Friar' flock sig krökte,
Hvar en mig såg, blef lär;
Men allt som deras tal sig ökte,
Blef jag allt mera tår.

30.

Bland dem, som ömmast för mig brunno,
Var unga Edwin en;
Men, ack! dess ömma suckar funno
Ett hjerta hårdt som sten.

31.

Han inga gods och pengar ägde;
Men uti dygd och wett
Han wida wagnar öfwerwägde,
Hwar Yngling, som jag sett.

32.

Hans dragt den ädla enfald röjer,
Som hjertans prydnad war;
Och ödmjukheten mer upphöjer
Den eld han för mig bar.

33.

Hans hjerta rent och obefläckat
För mina fötter låg,
Tills dess det allt för länge gäckat,
Ej mer förhoppning såg.

34.

I tysthet han mig öfvergifwit;
Allt glomma mitt förakt;
Men ångslan har hans bane blifwit,
Som ryktet för mig sagt.

35.

Nu skall mitt lif dess qwal betala,
I Gråttan där han låg,
Skall jag med Edwins skugga tala,
Lifsom jag honom såg.

36.

Jag samma Odemart skall wälja,
Och dö på samma sätt;
Mitt usla lif mig blott skall qwälja;
Och döden bli mig lätt.

37.

Nej alldrig, hörs han henne svara,
Med öm och liflig röst;

Ön Himlen Edwin tacks bewara,
Till Angelinas tröst.

38.

Så se då, ömma Älskarinna,
Din Edwin åter här;
Här skall du honom åter finna,
Mer öm och mera kär.

39.

Vi skall ej mer hvarannan mista,
Allt qual är nu förbi;
Den stund, som en gång blir den sista,
Skall också Edwins bli.

Stockholm,
Tryckt hos J. Hörberg, 1834,
Såles i Wjörnståhls Bokhandel i Stockholm.